

Při hledání primárních příčin suicidálního chování člověka, existují-li vůbec nějaké primární příčiny, jsem si položil otázku: Je dobrovolný odchod ze života něčím abnormálním, co má příčinu ve zdravotním, psychickém či sociálním stresu člověka nebo tomu tak být nemusí? Je-li příčina lidského suicidálního chování

výsledkem jakékoli porušenosti organismu, proč počet sebevražd nejvíce vzrůstá tam, kde péče o zdraví člověka je na nevyšší možné úrovni a kde je kulturně historicky sebevražda považována za projev jedné z nejhorších zdravotních abnormalit či etických prohřešků lidského života? Nemohou být příčiny suicidálního chování člověka také jinde než ve zdravotním, psychickém či sociálním kolapsu lidského organismu? Na tuto otázku hledám odpověď ve své disertační práci. Je všeobecně známo, že člověk je bytostí velmi složitou, která pro svůj život a přežití potřebuje nejen dobré zdravotní, sociální, ale také duchovní podmínky. Domnívám se, že je tragédií přírodovědně zaměřeného přístupu moderní doby, který zároveň přísně omezuje společensky uznávané hranice lidského poznání, že výzkum této čtvrté dimenze lidské existence odmítá vzít na vědomí. Již C.G. Jung dospěl k tomuto názoru, když říká: „Každá přírodní věda je tam, kde už nemůže postupovat experimentálně, popisná, aniž přestává být vědeckou. Empirická věda však znemožňuje sebe samu, pokud vymezuje svou pracovní oblast podle teoretických pojmů.